

[Socialministeren]

veuet for arbejdsløshedsdagpenge og kontanthjælp og for, hvad der kan opnås på lavtlønsområdet.

Og hvad med flygtninge?

Med hensyn til flygtningearbejdet bør det overvejes, om integrationen kan tilrettelægges bedre, således at vi undgår, at mange integreres til en tilværelse på bistandshjælp. Måske bør arbejdsfordelingen mellem Flygtningehjælpen og kommunerne ændres. Måske kunne kommunerne overtage flygtninge tidligere end nu, eller de kunne overtage nogle opgaver sideløbende med Flygtningehjælpen. Langt de fleste kommuner har nu erfaringer med flygtningearbejdet. Der foregår allerede betydelig introduktionsundervisning for indvandrere/flygtninge inden for arbejdsmarkedsuddannelserne, men mulighederne kan udnyttes bedre ved større samarbejde.

Samarbejdet mellem Flygtningehjælpen og kommunerne bør forbedres, bl.a. på boligområdet. Behovet herfor øges, hvis arbejdsfordelingen ændres. Vi bør i mindre grad fokusere på integrationsarbejdet som en social bistand. De fleste flygtninge har store personlige og arbejdsmæssige ressourcer, hvis de får mulighed for at bruge dem, og dette taler for i højere grad at inddrage andre sektorer såsom arbejdsmarked og uddannelse. Her skal vi have forsøg i gang.

Når det i stigende grad bliver sværere at integrere flygtningene, skyldes det negative holdninger i en del af befolkningen. De bundet utvivlsomt i, at mange savner elementær viden om flygtningeforhold, f.eks. forholdene i flygtningenes hjemlande, de levevilkår, flygtninge får tilbudt i det danske samfund, flygtningeudgifternes samfundsøkonomiske betydning.

En særlig målrettet indsats er nødvendig, hvis det skal sikres, at flygtningene i større omfang opnår varig tilknytning til det danske arbejdsmarked. Det allerede igangsatte arbejde med henblik på forbedring af vejlednings- og formidlingsindsatsen over for flygtningene vil blive intensiveret, og der er udarbejdet en handlingsplan for arbejdsformidlingssystemet med sigte på at forbedre flygtningenes muligheder for at opnå en permanent tilknytning til arbejdsmarkedet.

Skal vi have flere førtidspensionister?

Når der tales om ansøgninger om førtidspension, er det vigtigt at have for øje, at der ved behandlingen af hver enkelt ansøgning skal tages stilling til et menneskes fremtidige tilværelse.

I de tilfælde, hvor ansøgeren »til fulde« opfylder betingelserne for førtidspension, er der nok ingen tvivl om, at afgørelsen om tildeling af førtidspension vil kunne medvirke til at give den pågældende en bedre og mere stabil tilværelse.

Men hvad med den gruppe, der måske kunne klare sig på arbejdsmarkedet, hvis der i tide var blevet givet den fornødne støtte? Gør vi disse mennesker en tjeneste ved at tildele førtidspension?

Den debat, der i efteråret har været i pressen om unge førtidspensionisters daglige tilværelse, har med al tydelighed vist, at denne gruppe på længere sigt kan få problemer efter tildeling af førtidspension. Tilfredsheden med afgørelsen om førtidspension er typisk ikke langvarig.

Vi må naturligvis sørge for, at denne gruppe ikke bliver glemt, men også omfattes af og inddrages i de aktiviteter, der iværksættes i kommunerne for de øvrige personer, der modtager sociale ydelser. Hertil kommer, at der bør anvendes ressourcer på at udnytte en evt. resterende erhvervsevne – med de deraf følgende fordele, som kontakten og samhørigheden med en arbejdsplads giver. Debatten om de unge førtidspensionister har også vist, at der næsten ikke kan anvendes ressourcer nok på at begrænse antallet af førtidspensionister.

Det forebyggende element kommer her ind i billedet som en afgørende faktor.

Der er al mulig grund til at antage, at den forstærkede indsats over for kontanthjælps- og dagpengemodtagere med hensyn til tilbud om beskæftigelse, uddannelse m.v., som jeg også har nævnt, vil medføre et fald i antallet af ansøgninger om førtidspension. Vi skal på denne måde væk fra, at »systemet« i sig selv kan medvirke til, at behovet for førtidspension opstår. Dette gælder også for de arbejdsskadede, hvor vi må stile mod, at de i videst muligt omfang kan vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Med henblik på yderligere at styrke denne linje bør de forskellige refusionsatser for sociale ydelser, der – i et vist omfang – er alternative, gøres ensartede.